

steddividenden i konkurslovens § 161, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.

Efter konkurslovens § 176, stk. 1, kræves tiltrædelse fra mindst 60 procent af *antallet* af de fordringshavere, der deltager i afstemningen, til vedtagelse af en tvangsakkord.

De fordringshavere, som tiltræder akkorden, må yderligere af det samlede *beløb*, der giver stemmeret, ved almindelig tvangsakkord, jf. stk. 2, nr. 1, repræsentere mindst lige så mange procent, som tilbuddet i procent ligger under 100, dog mindst 60 procent, og ved likvidationsakkord, jf. stk. 2, nr. 2, 75 procent, eller hvis en bestemt mindste dækningsprocent er tilsagt fordringshaverne i akkorden, lige så mange procent, som denne ligger under 100, dog mindst 60 procent.

Det foreslås, at det i konkurslovens § 176, stk. 2, nr. 1 og 2, tilføjes, at der til vedtagelse af en tvangsakkord efter stk. 2, nr. 1 (almindelig tvangsakkord) og 2 (likvidationsakkord), ikke kan kræves tiltrædelse af mere end 75 procent.

Er der i en almindelig tvangsakkord eksempelvis en dækning på 10 procent, vil den foreslåede regel medføre, at der maksimalt kan kræves tiltrædelse fra 75 procent af fordringshaverne efter beløb. Foretages ingen ændring i afstemningsreglerne, ville en tvangsakkord med en mindstedividende på 10 procent derimod kræve, at 90 procent af fordringshaverne efter beløb skulle tiltræde akkorden, hvilket ville gøre det overordentligt vanskeligt at anvende tvangsakkordinstituttet i praksis.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger pkt. 4.11.2.

Til nr. 3 (§ 197)

Det foreslås, at skifteretten skal kunne afsige kendelse om gældssanering, hvis skyldneren begærer dette, og såfremt skyldneren godtgør ikke at være i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. *stk. 1*.

Bestemmelsens første led svarer til den gældende § 197, stk. 1, nr. 1, i konkursloven, og der tilsigtes med forslaget ikke nogen ændring i den vurdering, som skifteretten skal foretage af skyldnerens insolvens. Det vil således fortsat være en betingelse for gældssanering, at skyldneren er håbløst forgældet.

Det forudsættes dog, at skifteretten ved vurderingen af, om skyldneren opfylder den økonomiske betingelse for at få gældssanering, alene medtager den del af skyldnerens aktivmasse, der vil skulle realiseres eller på anden måde indgå i skyldnerens forslag til betaling

af den pågældendes kreditorer. Har skyldneren eksempelvis modtaget en mengodtgørelse, der ikke skal inddrages i gældssaneringen, vil denne mengodtgørelse heller ikke skulle inddrages i vurderingen af, om skyldneren ikke er og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser.

Dette gælder i almindelighed også for skyldnerens pensionsordninger. I de tilfælde, hvor skyldneren har holdt en udbetalt (kapital)pension klart adskilt fra sin øvrige formue, vil denne sum efter omstændighederne kunne holdes delvist ude af gældssaneringssagen, når skyldneren skal fremkomme med sit forslag til gældens sanering. En sådan udbetalt kapitalpension vil dog ikke kunne holdes ude af insolvensvurderingen, da det konkret vil kunne virke stødende over for fordringshaverne.

Efter gældende ret skal der ved afgørelsen af, om der kan afsiges kendelse om gældssanering, endvidere bl.a. lægges vægt på skyldnerens interesse i gældssanering, jf. den gældende § 197, stk. 2, i konkursloven. I praksis skal det herved vurderes, om gældssanering vil medføre en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, således at den pågældende får en reel mulighed for at afvikle en realistisk del af gælden og for at opfylde fremtidige forpligtelser.

Dette kriterium er nu udtrykkeligt nævnt i *stk. 1* og skal danne grundlag for skifterettens vurdering af, om det tjener noget formål at afsige kendelse om gældssanering. Må en skyldner trods en gældssanering forventes fortsat at være nødt til at stifte gæld for at overholde sine forpligtelser, vil en gældssanering ikke udgøre nogen endelig løsning på den pågældendes økonomiske problemer. Gældssanering vil i denne situation ligesom i dag skulle nægtes.

Er skyldneren håbløst forgældet, og vil en gældssanering medføre en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, foreslås det, at skyldneren som hovedregel skal meddeles gældssanering, medmindre de forhold, der er nævnt i *stk. 2*, taler imod det. Bestemmelsen er udtryk for, hvad der allerede er gældende ret.

Det foreslås, at kendelse om gældssanering i almindelighed ikke kan afsiges i de tilfælde, hvor skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, jf. *nr. 1*.

Usikkerhed om skyldnerens økonomiske forhold vil for det første have betydning for skifterettens vurdering af, om den pågældende kan godtgøre ikke at være i stand til og navnlig også i fremtiden ikke vil blive i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, ligesom den kan have indvirkning på vurderingen af, om det må antages, at gældssanering vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold.